

ע"פ 5818/24 - מדינת ישראל נ' עידן צרפתי

בית המשפט העליון

ע"פ 5818/24

לפני: כבוד השופטת יעל וילנר

המערערת: מדינת ישראל
נגד

המשיב: עידן צרפתי
ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב
- יפו (השופט העמית צ' קאפח) מיום 15.7.2024
בת"פ 15358-03-24
1.8.2024
תאריך הישיבה: שם המערערת:
בשם המשיבה: שרה חביב

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (השופט העמית צ' קאפח) מיום 15.7.2024 בת"פ 15358-03-24, שבמסגרתה בוטל צו איסור יציאה מן הארץ שהוטל על המשיב.

2. ביום 14.9.2023 הורשע המשיב בעבירות של ניסיון לקבל דבר במרמה, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק) בצירוף עם סעיף 25 לחוק; שבועת שקר, לפי סעיף 239 לחוק; זיוף, לפי סעיף 418 לחוק; ושימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק (ת"פ 33671-09-20, השופטת ע' יהב). ביום 7.2.2024 נגזר דינו של המשיב ל-21 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים. לנוכח הודעת המשיב כי בכוונתו לערער על גזר הדין, נעתר בית המשפט לבקשתו לעכב את מועד ריצוי עונש המאסר שהוטל עליו, ולצד זאת הוציא צו האוסר על יציאתו מן הארץ. המשיב ערער לבית המשפט המחוזי על פסק דינו של בית משפט השלום, ובצד הערעור, הגיש בקשה לבטל את צו איסור היציאה מן הארץ שהוטל עליו, על מנת שיתאפשר לו לנפוש בחו"ל עם משפחתו.

3. בית המשפט המחוזי ביטל את צו איסור היציאה מן הארץ, בכפוף להוספת ערבויות כספיות. בתוך כך נקבע כי "אשר לחשש כי המבקש לא ישוב ארצה עם משפחתו, אינני רואה יסוד לחשש זה, משום שמרכז חייהם הינו בארץ".

4. מכאן הערעור שלפנינו, המוגש בהתאם לסעיף 87(ד) לחוק. המערערת טוענת, בין היתר, כי בקשת המשיב לצאת מן הארץ למטרת חופשה משפחתית אינה עולה כדי צורך אישי-אנושי מיוחד, ואינה נמנית על המקרים הנדירים שבהם תתאפשר יציאה לחוץ לארץ למי שעונשו מעוכב. המשיב, מנגד, סומך ידיו על החלטת בית המשפט המחוזי, ועומד על חשיבות הנסיעה עבורו ועבור בני משפחתו.

5. לאחר עיון בערעור ושמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל.

6. כידוע, נקודת המוצא היא כי משעה שהורשע אדם ונגזר דינו למאסר בפועל, עליו להתחיל בריצוי עונשו ללא דיחוי; אף אם נעתר בית המשפט לבקשה לעיכוב ריצוי העונש, הרי ש"אך הגיוני ששגרת חייו לא תמשיך להתנהל באין מפריע" (ראו, מני רבים: ע"פ 8658/22 מדינת ישראל נ' פורמן, פס' 2 (5.7.2023)). משכך, נקבע לא אחת כי מי שעונש מאסר שהושת עליו עוכב, לא יורשה לצאת מן הארץ אלא במקרים חריגים ונדירים, אשר יש בהם כדי לעורר "צורך אישי-אנושי מיוחד" (כגון טיפול רפואי דחוף, ועוד כיוצא באלה. ראו, למשל: בש"פ 5809/22 כמיסה נ' מדינת ישראל, פס' 2 (5.9.2022); רע"פ 9054/16 עיסא נ' מדינת ישראל, פס' 3 (7.4.2017); ע"פ 9180/16 מליק נ' מדינת ישראל, פס' 12 (9.1.2017)).

7. המקרה שלפנינו אינו בא בקהלם של מקרים חריגים ומיוחדים אלו; אף לא בקירוב. חופשה משפחתית, ככלל, אינה עונה להגדרה של צורך אישי-אנושי מיוחד (ראו: ע"פ 3506/13 הבי נ' מדינת ישראל, פס' 9 (5.11.2013)).

8. הערעור מתקבל אפוא בזאת.

צו איסור היציאה מן הארץ שהוטל על המשיב, יעמוד בתוקפו עד להכרעה בערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, או עד להחלטה אחרת.

ניתן היום, ג' אב תשפ"ד (07 אוגוסט 2024).

